

Revista EL MOTORET

Xarxes socials. Ús responsable.

Creixem CONNECTATS

IES Sollana
Any 2011

Núm. 4

EDITORIAL

És molt important poder expressar les inquietuds, les impressions al voltant de les activitats que el centre que tant alumnes com professors, realitzen al llarg del curs. Moltes vegades, eixes impressions sobre experiències viscudes, si no es transmeten o no es projecten cap a fora, sols queden en la memòria dels alumnes i professors que les han experimentades o resten simplement en l'oblit.

És per això que fa uns anys va sorgir la idea, des del departament de llengües i amb l'objectiu inicial de promoure l'expressió escrita dels alumnes, de realitzar una revista, "El Motoret". Aquesta publicació al llarg del temps ha anat, poc a poc, agafant forma i consolidant-se de tal manera que la quarta edició és ja una realitat.

Aquest nou curs 2010-2011, tenim com a novetat la implantació del segon curs de PQPI amb el programa "Operacions auxiliars d'administració i gestió". Per poder donar una major qualitat a l'ensenyament que impartim i per tal de rendibilitzar els recursos de l'aula d'informàtica, hem habilitat una aula ordinària amb la corresponent adequació: cablejat, xarxa d'internet, adquisició de material informàtic: quinze ordinadors portàtils, auriculars, altaveus etc.

Al llarg del curs, hem pogut gaudir de les diferents activitats extraescolars proposades pels diferents departaments, direcció i tutories, així com la ja consolidada setmana cultural que enguany s'ha ampliat amb la celebració del dia del llibre. S'hi han realitzat activitats diverses, com ara un concurs

d'auques i un altre de cal·ligrames i també una eixida per part de tot l'alumnat a l'obra de teatre "Aparcats", dintre de la campanya "Anem al teatre" promoguda per la Regidoria d'Educació.

Cal destacar a més dels ja tradicionals tallers de la setmana cultural realitzats per professors i alumnes, els dos tallers ofertats per l'AMPA, que sempre que pot, col·labora activament en les diverses activitats que s'organitzen al centre.

Des de l'equip educatiu volem transmetre que el pas dels alumnes per l'institut, a més de ser una etapa d'ensenyament on l'alumne ha d'adquirir uns coneixements i uns objectius bàsics, també comporta la possibilitat de viure experiències col·lectives on la transmissió de valors i la il·lusió per construir un projecte personal, serà fonamental per poder iniciar noves etapes. En aquesta tasca tot l'equip docent està compromés.

L'equip directiu

Índex

Equip directiu	2
AMPA	3
Setmana cultural.....	4
Passatemps musicals	5
L'espai museístic, un aprenentatge dinàmic.....	6
Concurs d'auques i cal·ligrames	7
Excursions musicals.....	8
2011 Any internacinal de la Química.....	9
Théâtre en Français	10-11
Big Challenge	12
Ja són 7 anys	13
Mural actvitats	14-15

Senderisme.....	16-17
Val o no estudiar?	18
Visita al palau Ducal de Gandia.....	19
Coca-cola.....	19
El meu avi Pepe	20-21
Marta.....	22
Qui és?	23
Diari.....	23
El primer dia.....	24
Vivències dels alumnes de PQPI	25-27

Maquetació i impressió: Fent Impressió- SUECA
96 203 39 39- info@fentimpressio.net D.L. V-2104-2010

AMPA, la importància d'estar associat

Nosaltres, els pares i mares d'alumnes, formem part de la Comunitat Educativa i també, a través de l'AMPA, som part integrant del Consell Escolar, on representem el sector de pares/mares dels alumnes del centre. Ens informem i som informats del progrés, de les necessitats del centre i dels alumnes, a més oferim la nostra ajuda i col·laboració per a solucionar i millorar tot allò que es puga.

L'objectiu d'aquesta associació no és altre que AJUDAR I PARTICIPAR en tot allò relacionat en l'educació dels nostres fills i amb la finalitat que eixa educació siga cada dia millor.

La nostra forma d'ajudar és realitzar totes aquelles tasques que milloren qualsevol aspecte relacionat amb la combinació ALUMNE-CENTRE.

Aquest curs acadèmic hem participat en les ajudes econòmiques següents:

⇒Ajuda de 5€ en la matrícula de cada alumne afiliat. ⇒Ajuda de 5€ per a una eixida extraescolar del centre a cada alumne afiliat. ⇒Sorteig de 3 beques de 60€ cadascuna per a llibres d'entre els alumnes afiliats. ⇒Pagament del "pica pica" d'acomiadament dels alumnes de 4t d'ESO. ⇒Ajuda econòmica als alumnes afiliats que finalitzen 4t d'ESO i 2n PQPI. ⇒Trofeus i regals dels diferents concursos i projectes en els quals participen els alumnes.

Pel que respecta al centre:

⇒Finançament de 2 tallers de la setmana cultural que es va realitzar en abril.⇒Tenim previst per al curs 2011-2012, assumir les despeses derivades de la instal·lació de l'ADSL per a algunes aules del centre.

A banda de les ajudes econòmiques, per la seua importància, també hi participem i col·laborem:

⇒Donant suport a la direcció del centre en tot allò que necessiten (escrits de l'AMPA, sol·licituds, etc.) tant a la Conselleria com a l'Ajuntament. ⇒Participant en el Consell Escolar on ens informen del funcionament del cen-

tre, dels alumnes i on podem presentar totes aquelles peticions que sol·liciten els pares dels alumnes. ⇒Participant en el Consell Escolar Municipal.

També hem aconseguit que mitjançant la FAPA ens finançaren dues xerrades, "Les xarxes socials" i "Drogodependència", molt interessants. Aquestes anaven dirigides als pares i els que hem acudit, pocs, hem après moltes coses que de segur farem servir per a bé dels nostres fills.

Tot i que vam posar un horari per facilitar l'assistència de la majoria de pares i mares, no hi ha hagut tot el públic que ens esperàvem, però sincerament, creiem i desitgem que després d'escoltar la gent que ha assistit i participat, estem convençudes que la propera reunió o xerrada serà més nombrosa i us assegurem que estareu contents d'haver-hi acudit.

També i COM NO? Cal esmentar i recordar a tots els pares i mares que, aquest any deixen de formar part de la junta de l'AMPA tres persones: Cristina Molina Fort, Encarna Borràs Parra i Isabel Llinares Ribera. Per açò, aprofitem l'avinentsa que ens ofereix la revista del centre, *El motoret*, per agrair-los l'aportació del seu granet d'arena i l'ajuda prestada durant quatre anys en aquesta junta de L'AMPA .

Així que, **SOL·LICITEM I ESPEREM** que altres pares entren a formar part de la junta de l'AMPA. És important i seria una llàstima que desaparegueren aquestes associacions on l'únic objectiu és col·laborar en la millora de l'educació dels nostres fills. **ÉS UNA TASCA IMPORTANT.**

Cristina Molina Fort, Encarna Borràs Parra, Isabel Llinares Ribera.

SETMANA CULTURAL A L'IES DE SOLLANA

La semana cultural de este año ha sido bastante completa en cuanto a talleres. La novedad de este año ha sido la preparación de talleres por parte de los alumnos de 3º y 4º. Hemos tenido de todo: karaoke, taller de batería, árboles de abalorios, crêpes, de jazz, cajas y estuches de cartón, baloncesto, bailes de salón, bici por la Marjal, nudos marineros... ¡Hasta incluso de relajación y cosméticos! Los alumnos han contestado de una manera positiva ante tal variedad. Ferran Guillem (3º), Sergi Carrasco (4º) y yo tuvimos la ocasión de hacer un taller radiofónico para intentar conocer las diferentes experiencias y opiniones. ¿Quién podría imaginar que con un carrito, un portátil y tres micrófonos podríamos haber sacado tanta información?

La jornada radiofónica empezó por el taller de camisetas. Entonces nos encontramos a Víctor, que supervisaba este taller, y le preguntamos sobre su opinión de esta jornada cultural. Su respuesta fue: "Más jornada que cultural...". Entramos. Era el taller más silencioso al que nunca haya asistido. Después de visitar el taller de batería y el de bailes de salón sin tener ninguna respuesta, pusimos rumbo al polideportivo a visitar el campeonato de baloncesto. Al llegar al polideportivo, preguntamos a Pablo Asensi (3º) sobre la situación del campeonato. Nos contó que quedaban los finales, pero lamentablemente no pudimos verlo.

Al regresar, nos pasamos por el taller de árboles de abalorios. Allí estaba Ernest ayudando a los pocos alumnos que quedaban en la tarea. Haciéndole preguntas, se apoderó de los micrófonos e hizo de periodista durante un rato. Si se hubiera puntuado, ¡desde luego que estaría aprobado! Luego pasamos por el taller de relajación y cosméticos. Escuchando el alboroto de la música creía que nos habíamos equivocado de taller, porque la relajación brillaba por su ausencia. Después, y finalmente, pasamos por el taller de crêpes. Teresa nos dijo: "Siempre se van sin fregar". Aquí finalizó el primer día.

El martes empezó la segunda jornada cultural. Cambié el papel de periodista por el de fotógrafo oficial. Me pasé por todos los talleres haciendo fotos y filmando las actividades. En el taller de relajación, las especialistas en la materia me obsequiaron con uno. Luego pasé por el taller de nudos marineros. Pilar, Cristina y Mª Jesús estaban al mando. Pilar, al vernos, salió huyendo. El taller tenía buena

pinta, pero sonó el timbre y la jornada se paralizó hasta la tarde. Por la tarde asistí al taller de cajas de cartón, Mª Jesús lo preparó y me ayudó mucho. Finalmente, hice una buena caja. Luego fuimos al taller de *Just Dance*. Fue la primera vez en la que vi a Amparo y a Dolors bailando. La jornada de talleres finalizó.

El miércoles, como colofón a los talleres, cogimos las bicicletas y partimos hacia el *sequer*. Los alumnos estaban entusiasmados. Tras una pequeña espera, pudimos salir. Al abandonar Sollana cargué la cámara y procedí a disparar preguntas a los asistentes. Más de uno se sorprendió al verme en bici y filmando a la vez, pero era fácil. Una vez llegados al *sequer*, nos pusimos a almorzar. Después nos pudimos entretener jugando a balón-tiro, al fútbol, saltando a la cuerda, o simplemente tomando el sol. Todo el mundo se divertía. ¡Hasta la pelota se nos cayó a la acequia! Después, y aprovechando la ocasión, entrevisté a muchas más personas para hacer un corto y ponerlo en final de curso.

Después de unos avisos en falso, tuvimos que regresar a Sollana por amenaza de lluvia. El camino de vuelta fue todavía más entretenido, sobretodo para los que fueron a pie. Lola y Pilar fueron mis víctimas en cuanto al objetivo de la cámara. Tras unas cuantas caídas al suelo, salidas de cadena, varios cansancios y algún que otro choque colectivo, llegamos a Sollana con unas merecidas pascuas por delante.

Jose San Joaquin (3^oA)

PASSATEMPS MUSICALS SIDOKUS

Sidoku 1

DO					SOL	
	DO	SOL				RE
			SI			
RE		FA	LA	MI		SOL
			FA			
FA				SOL	RE	
	RE					SI

Himne de l'Alegria de la Simfonia n° 9 (L.Beethoven)

Sidoku 2

MI	SI			RE	DO	SOL
		SOL	SI			
				MI		
	SOL	MI		DO	SI	
		SI				
			DO	LA		
LA	FA	RE			MI	DO

Star Wars. Marxa imperial (J. Williams)

Sidoku 3

FA				MI		
LA				DO	SOL	SI
			LA		MI	RE
DO						FA
MI	DO		FA			
RE	FA	LA				MI
		SI				DO

Pere i el llop. Tema de Pere (S. Prokofiev)

Sidoku 4

DO	SI	LA	RE			
	MI					LA
		RE		DO		SI
		MI		SOL		
SOL		SI		RE		
SI					SOL	
			SOL	LA	SI	DO

Aniversari felicit (popular)

Cal posar en cada casella una nota musical (do, re, mi, fa, sol, la, si), tenint en compte que les set notes han d'aparèixer en cada columna, en cada fila i en cada zona (una zona queda delimitada per vores més gruixudes). Les notes que ja estan posades són pistes que ajuden a completar el sidoku. Per facilitar les coses, encara hi ha una altra pista: si xiuleu o toqueu amb la flauta les notes que hi ha a les caselles més fosques (en ordre: d'esquerra a dreta i de dalt a baix), sonaran els primers compassos de la peça musical que s'indica al peu de cada sidoku

L'ESPAI MUSEÍSTIC, UN APRENTATGE DINÀMIC

Joanot Martorell i la tardor de la cavalleria,

posa títol a l'exposició realitzada pel Consorci de Museus de la Comunitat Valenciana en el museu del Carme de València, antic convent originari del segle XIII, caracteritzat per la seua complexitat cronològica i d'estils arquitectònics, que en aquest moment no es pot contemplar amb tota l'esplendor que mereix perquè està en procés de restauració, però que modestament ha rendit homenatge a la figura de l'escriptor en el seu **600 aniversari**, al mateix temps que s'escenificava en ell, el context històric i la cultura cavalleresca i literària de l'autor de *Tirant lo Blanc*, "La millor obra del món", segons paraules de Cervantes.

Els alumnes de 4t d'ESO pogueren contemplar el passat 1 de març, l'espai museístic dedicat a esdeveniment, però aquest no fou l'únic que van visitar aquell dia; coordinats amb els alumnes de 3r d'ESO gaudiren també, al museu de Prehistòria d'una molt interessant aproximació al llegat romà espanyol.

ARTIFEX (artifici,enginy en llatí), s'anomenava l'exposició, que amb el mateix sentit etimològic ens mostrava en cinc àrees de tipus temàtic les grans obres de l'enginyeria romana a Hispània, així com les innovacions i els avanços tals com la mineria, la metalúrgia o determinades activitats preindustrials.

L'eixida, organitzada per a 2n cicle d'ESO i que va comptar amb un elevat nivell de participació, va partir des de la Plaça de la Verge, on aprofitarem per a veure la Cripta de Sant Vicent, el Museu de la Ciutat, l'interior de la Cúpula de la Mare de Déu dels Desamparats, pintada per Palomino i restaurada fa pocs anys, i l'Almoina, fent així un recorregut pel centre històric de València que va culminar amb la inauguració de les Falles 2011 i la primera "masclètà".

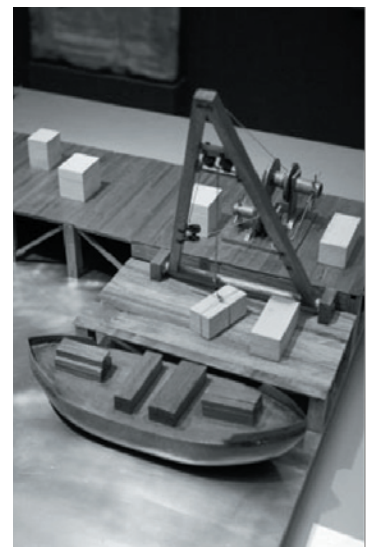
Així que hi hagué per a tots, tecnòlegs, lingüistes del valencià i del llatí, artistes i fallers...

I tornàrem derrotats, però amb un somriure de satisfacció personal per haver begut de les fonts del saber d'una forma divertida.

Cristina Alberto

Armadura de cavaller

Detall de maqueta amb maquinària instrumental

Professor i alumnes

I CONCURS D'AUQUES I CAL·LIGRAMES

El passat divendres 15 d'abril es va celebrar a l'institut la primera edició del Concurs d'auques i cal·ligrames. La temàtica de les auques tractava sobre la llegenda de Sant Jordi, degut al dia de la seua festivitat, i la dels cal·ligrames sobre poemes a elegir del poeta Miguel Hernández. Els alumnes vam poder votar, dels exposats, l'auca i el cal·ligrama que més ens va agradar. A més a més, els alumnes vam tindre l'ocasió d'intercanviar llibres que ja no volíem o no necessitàvem per altres donats per diversos alumnes. L'intercanvi va tindre lloc al rebedor durant tot el matí.

A l'hora del pati, i després del recompte de vots, es va fer l'entrega de premis a la biblioteca del centre. Després que la sala es plenara, i que es guardara silenci, l'anunciació dels guanyadors va començar.

Les guanyadores de l'auca, sobre la llegenda de Sant Jordi, van ser: Dámaris León (1r), Laura García (1er), Belén Magraner (1r) i Cristina Albuixech (1r).

Després s'anuncià els guanyadors dels millors cal·ligrames. Aquests van ser: Olaya Prats (2n) i Félix Llinares (3r).

Els guanyadors del concurs van ser obsequiats amb un diploma, un llibre i una rosa.

Jose San Joaquin (3er)

Enric Valor

Enric Valor va publicar 36 rondalles entre 1950 i 1976.

Van ser els pitjors anys en la història de la nostra llengua: prohibida o silenciada en tota manifestació culta, es desarrelava a les grans ciutats valencianes, on se n'interrompia la transmissió de pares a fills i s'estenia el monolingüisme en castellà.

Em aquell temps advers, quan tot convidava a desistir, Valor va escriure de moment per a molt pocs lectors. Sens dubte, confiat en un futur millor, va fer una feina callada i tenaç, pensada per als valencians que encara havien de nàixer, rebent ell ben poc a canvi, llevat de la satisfacció íntima de la seua dignitat.

El seu esforç només s'explica per una convicció en la utilitat de la pròpia obra: en les generacions futures de valencians i valencianes adults –nosaltres– que el llegiríem en les rondalles i les transmetríem als nostres infants.

Les rondalles de Valor són alhora un salvament apassionat de la llengua i de la tradició cultural nostres, un recorregut admirat sobre la terra pròpia, el llegat d'un home savi, seré, amable i optimista malgrat el temps difícils.

V.L.

EXCURSIONS MUSICALS

El departament de Música ha organitzat dues activitats extraescolars durant la segona avaluació. La primera va tindre lloc el dia 8 de març a l'Auditori de Torrent. Els alumnes de segon i de quart van anar al concert didàctic titulat *Música per a mirar. Cinema per a escoltar*. L'objectiu principal d'aquesta activitat era descobrir la relació entre la música i la imatge des dels inicis del cinema fins avui en dia. Van poder gaudir de la interpretació de música de cinema en directe a càrrec d'un grup de jazz format per un saxo, un piano, un contrabaix, una bateria i una guitarra tocada per Joan Soler qui també va fer de narrador. A més a més van il·lustrar les explicacions amb seqüències de pel·lícules com *Psicosis*, *El gran dictador*, *Indiana Jones* o la més actual *Up*. Esperem que els nostres alumnes ara puguen veure i escoltar les pel·lícules d'una altra manera.

La segona activitat extraescolar va ser el dia 11 de març. Els alumnes de tercer van anar a València a la Ciutat de les Arts i de les Ciències. De matí van fer una visita guiada pel Palau de les Arts Reina Sofia i pogueren entrar en les diferents sales: la sala principal, l'auditori, l'aula magistral i el teatre Martín i Soler. Encara que per casualitat també tingueren l'oportunitat d'escoltar com estudiava una violinista en una sala d'assaig. Després van anar al Museu de les Ciències Príncep Felip, feren una visita panoràmica del complex arquitectònic de Santiago Calatrava. Com que va començar a ploure dinaren al centre comercial Aqua. Després de dinar van tornar al Palau de les Arts i van tindre el privilegi d'assistir a l'assaig general del concert de l'Orquestra de la Comunitat Valenciana dirigida per Pablo González. Les peces musicals que interpretaren foren les següents: *Prélude à l'après-midi d'un faune* de Claude Debussy i *Daphnis et Chloé* (suite número 2), *Ma mère l'oye*, i *Bolero* de Maurice Ravel. *Escoltar aquesta música en directe, interpretada per una orquestra tan important, va ser un privilegi i una experiència molt enriquidora per al nostre alumnat.*

Amparo Campos i Amparo Tomàs
Professores de música

2011, ANY INTERNACIONAL DE LA QUÍMICA I CENTENARI DEL PREMI NOBEL DE QUÍMICA A MARIE CURIE

L'Assemblea General de l'ONU ha declarat l'any 2011 com l'Any Internacional de la Química, amb l'objectiu de conscienciar la societat sobre les contribucions d'esta ciència al benestar de la humanitat. La commemoració emfatitza les aportacions de la química a la millora de la sostenibilitat dels nostres estils de vida i la seua capacitat per resoldre problemes globals i essencials de la humanitat, com l'alimentació, la salut, l'energia o el transport.

2011 coincideix amb el centenari del Premi Nobel atorgat a Marie Curie per la seua contribució a la química, la qual cosa és motiu per a la celebració d'aquest any; i també és una oportunitat per reconèixer la contribució de la dona a la Ciència. També es commemora la fundació de l'Associació Internacional de Societats Químiques, precursora de la IUPAC (International Union of Pure and Applied Chemistry).

Marie Curie (de soltera Marie Skłodowska) va nàixer a Varsovia el 7 de novembre de 1867. Filla d'un professor de física, va estudiar a les escoles locals. En 1891 se'n anà a París per ampliar estudis a la universitat de La Sorbona a França, on es va llicenciar en Física com a número u de la seua classe i en Matemàtiques un any després. Més tard es doctoraria a la mateixa universitat. Allí va conèixer el físic francès Pierre Curie, professor a l'Escola de Física. Es van casar en 1895 i van tenir dues filles, Ève i Irène.

Marie fou inicialment professora de l'Escola Normal Femenina de Sèvres (1900) i després, ajudant de

Pierre Curie en el seu laboratori a partir de 1904. A la mort del seu home, el va substituir con a Cap del Departament de Física de la Sorbona i es va convertir en la primera dona que ocupà un lloc d'aquestes característiques.

El descobriment de la radioactivitat per Henri Becquerel interessà a Marie i començà a estudiar les radiacions de l'urani. Marie va ser la primera a utilitzar el terme "radiactiu" per descriure elements que emeten radiacions.

Els seu home es va unir a la investigació de Marie i en 1898 el matrimoni anuncià el descobriment de dos nous elements: el poloni (en honor al país de naixement de Marie) i el radi. Marie es concentrà en l'obtenció de radi metàl·lic, mentre Pierre estudià les propietats químiques, fisiològiques i lluminoses de les emissions radioactives.

Després de la mort de Pierre, Marie continuà els treballs i va fundar l'Institut del Radi (1914), on va estudiar les aplicacions dels raigs X i de la radioactivitat en camps com el de la medicina, i va aconseguir l'obtenció de nombroses substàncies radioactives amb diferents aplicacions.

Al llarg de la Primera Guerra Mundial, junt amb la seua filla Irene, van organitzar equips de raigs X portàtils per al tractament dels soldats ferits.

El matrimoni Curie fou guardonat en 1903, junt a H. Becquerel, amb el Premi Nobel de Física pel descobriment de la radioactivitat. Vuit anys més tard, Marie rebé en solitari el Premi Nobel de Química en reconeixement als treballs d'aïllament del radi metàl·lic. Amb tot això es va convertir en la primera dona a rebre el guardó i en la primera persona en la història mereixedora en dues ocasions del Nobel.

Marie Curie sofrí una anèmia perniciosa causada per les llargues exposicions a la radiació. Va morir el 4 de juliol de 1934 en l'Alta Savoia. Hui les seues restes es troben al Panteó de París.

Núria Remón

Théâtre en français

Comme toutes les années, les élèves du lycée Solana sont allés au théâtre de Paiporta pour voir une représentation en français.

L'œuvre s'intitulait "La chambre de Jean-Paul", elle était interprétée par deux jeunes acteurs de nationalité française qui ont fait un travail très didactique avec les spectateurs les aidant à mieux comprendre les dialogues.

Les élèves ont donné leur opinion sur l'œuvre de théâtre:

"Le théâtre, nous l'avons beaucoup aimé car c'est le premier théâtre que nous avons vu dans cette langue si merveilleuse. Nous avons apprécié chaque moment du drame grâce aux acteurs qui nous ont fait rire avec les expressions françaises et surtout nous avons profité de ce travail fantastique.

Le décor n'était pas très complexe mais les acteurs étaient remarquables avec leur présence sur scène.

Enfin, nous avons demandé aux acteurs de contribuer à dissiper les doutes et de connaître un peu leur vie qui était très intéressante".

(Andrea Simó i Salut Galiano 4^t ESO A)

"Il s'agit de la première année que nous voyons une oeuvre en langue française. Elle nous a plu mais

il y avait des personnages qui étaient ennuyeux. La jeune fille ne semblait pas être gothique, elle se faisait passer pour un vampire, l'athlète était normale mais celui qui nous a plu c'était Jean-Paul car

la fille parlait trop vite. Le décor n'était pas très beau et le crâne n'avait rien à faire dans l'œuvre: Les magazines n'étaient pas au sujet des Simpsons sinon de Bob éponge et le petit frère de Jean-Paul n'est pas venu sur scène et ne lui a pas mis les menottes, cela n'était pas dans l'activité que nous avons étudiée en classe".

(Anabel Ferrer i Lorena Valcarcel 4^t ESO B)

"Nous avons beaucoup aimé l'œuvre de théâtre en français parce que nous étions avec d'autres lycées et nous avons appris la prononciation française. La salle était assez grande et l'œuvre a duré environ une heure. Les acteurs ont été fantastiques et très instructifs mais leurs vêtements n'étaient pas très représentatifs et parfois on avait du mal à comprendre mais on voulait que cela dure plus longtemps car on était à l'aise".

(Jordi Perales 4^t ESO A i Noël Sarrió 4^t ESO B)

" Les personnages étaient ennuyeux et ils n'étaient pas bien caractérisés. Malgré ça, on a bien compris l'œuvre. Tous les personnages mettaient en évidence Jean-Paul, surtout la sportive. L'œuvre nous a beaucoup plu même si la situation était un peu étonnante

et le décor ne changeait pas. Les installations étaient bien et c'était une œuvre très enrichissante.

(Sneider Diaz 4tESOB i Sergi Carrasco de 4t ESOA)

“Les personnages n'étaient pas semblables à leur rôle d'après l'œuvre étudiée en classe: la fashion girl n'était pas bien habillée et n'avait rien de moderne, Angélique qui devait être la plus belle de la classe avait un rire horrible et la gothique semblait plutôt un vampire. La sportive était la seule qui interprétait bien son rôle et l'écologiste était bien habillée, cependant les menottes c'était le petit frère de Jean-Paul qui devait les mettre. Jean-Paul était un très bon acteur et lui comme l'actrice parlaient très bien français car ils étaient de Paris.

L'œuvre a été facile à comprendre et ils faisaient des gestes pour qu'on les comprenne mieux; on a bien ri.

On a bien compris l'œuvre grâce au vocabulaire qu'on a étudié en classe et à la fin on a posé des questions aux acteurs. Ils ont été aimables et sympathiques et nous sommes montés sur scène pour nous faire une photo avec eux.

**Senen Magraner, Sonia Asensi, Christian Navarro,
Jacobo Fuset, Anna Ferrús, David Fargueta, Maria Roig
i Laura Roig 3r ESO A)**

“Les acteurs étaient ridicules car ils s'habillaient très mal: la fashion girl n'était pas bien habillée, ses vêtements étaient horribles et il y avait dans les dialogues des choses qui n'avaient rien à voir avec l'œuvre qu'on a étudiée en classe.

Il y avait seulement deux acteurs qui interprétaient et on avait besoin de plus d'actrices dans l'œuvre.

Jean-Paul n'avait pas l'âge de son personnage et Angélique paraissait le vilain petit canard, ensuite les magazines n'avaient rien à voir avec les magazines de l'œuvre et les jouets en plastique non plus”.

(Olaya Prats 2n ESO A)

“C'est notre deuxième année de français et nous avons mieux compris ce que disaient les acteurs. Ils étaient un peu ridicules dans leur forme d'interpréter les personnages mais en classe nous avons travaillé les dialogues et cela nous a aidé à mieux comprendre l'œuvre. On avait besoin de plus d'ac-

teurs pour interpréter les différents personnages et le décor n'était pas très beau.

Angélique riait comme Urquell et elle était très laide, elle n'avait rien à voir avec la plus belle fille de la classe”.

**(Angel Almarche, Carlos Lopez, Angela Garcia
i Barbara Comí “ 2n ESO A)**

“La fashion girl était ridicule et il y avait de nombreuses phrases qui n'étaient pas dans le dialogue que nous avons étudié en classe.

Jean-Paul a parlé plus clairement que la jeune fille et les acteurs auraient pu être mieux habillés.

La gothique avait l'air d'un vampire et il aurait fallu plus d'acteurs et d'actrices.

L'écologiste mettait les menottes à l'acteur et dans le dialogue c'était le petit frère qui les mettait.

Angélique paraissait le vilain petit canard et elle était très laide. Les sous-vêtements, les chaussettes et les magazines n'étaient pas comme dans le dialogue, c'était Bob éponge”.

**(Zoraya Salih, Caudia Castelló, Victoria Cervello
i Marina Luz 1r ESO B)**

“C'est une honte! La fille parlait trop vite pour nous, heureusement que nous avons étudié le dialogue en classe...et après ils le changent et on ne comprenait rien!!! Angélique n'avait pas un physique agréable...et c'était la plus belle fille de la classe!!!

Dans l'œuvre de théâtre il n'y avait pas beaucoup d'acteurs mais ils étaient sympathiques, ils descendaient et ils prenaient les spectateurs pour les monter sur scène.

**(Pablo Gil, Noelia Ortiz i Sergi Tronconi 1r ESO B
i Arnau Borrás 1r ESO A)**

“ La jeune fille était toujours la même, nous nous attendions à ce que les filles auraient été différentes. Jean- Paul était très laid, nous croyions qu'il était plus beau: On ne comprenait pas tout ce que la jeune fille disait et elle était très mal habillée, elle portait toujours les mêmes leggings. Angélique, on l'imaginait plus belle”.

**(Laura Garcia, Belén Magraner, Andrea Bru,
Saray Martinez i Cristina Albuixech 1r ESO A)**

L'INSTITUT DE SOLLANA, PARTICIPÀ NOVAMENT EN EL CONCURS EUROPEU D'ANGLÈS BIG CHALLENGE

¡ULTIMA HORA!
GUANYADORS BIG CHALLENGE 2011

Com venim fent des de ja fa uns cursos, el nostre centre ha participat novament en el concurs europeu d'anglès BIG CHALLENGE en l'edició 2011. La prova va tindre lloc el passat 12 de maig i, de Sollana, participaren un total de 66 alumnes distribuïts de la següent manera: 1r ESO: 27 alumnes – 2n ESO: 25 alumnes – 3r ESO: 8 alumnes – 4t ESO: 6 alumnes

Però, què és en realitat el BIG CHALLENGE? El Big Challenge és un joc-concurs amb un enfocament lúdic i pedagògic dirigit a alumnes de 1r a 4t d'ESO que es realitza al mateix dia en tres països diferents (Espanya, França i Alemanya) amb l'objectiu de conèixer el nivell d'anglès de cada alumne en la seua categoria, per motivar els alumnes de cada centre i per reforçar l'interés per l'aprenentatge de l'anglès. Consta d'una prova tipus test de 54 preguntes que s'ha de realitzar en 45 minuts i amb un contingut divers: gramàtica, vocabulari, pronúncia, cultura general britànica, geografia, etc..

Acabada la prova, l'institut rep el llistat de participants amb la seua puntuació respecte el centre, respecte la comunitat valenciana i respecte els participants d'altres instituts de l'estat espanyol. Per la seua participació, tots els alumnes reben un diploma acreditatiu i una revista en anglès, a més, els que han obtingut millors resultats, tenen possibilitat

d'aconseguir diccionaris, llibres de lectura i uns altres obsequis de l'organització. Val a dir que també participen amb regals per als millors resultats, altres editorials d'anglès (amb bolis i llibres de lectura per al curs següent) així com l'AMPA de l'IES que col·labora obsequiant les millors puntuacions amb "pens USB".

En l'edició d'enguany han participat més de 38.000 alumnes i en el moment d'escriure el present article estem a l'espera dels resultats. Des del centre, pensem que la participació és una experiència gratificant, ja que el BIG CHALLENGE aconsegueix crear una excel·lent dinàmica al voltant de l'aprenentatge d'anglès, amb un enfocament lúdic que suscita entre els alumnes una gran motivació i un vertader entusiasme especialment a l'hora d'entrenar-se per a la prova, treballant en grups i en equips. A més, les noves tecnologies faciliten aquest entrenament, ja que la pàgina disponible a internet: www.thebigchallenge.com/es ofereix pràctiques, jocs per millorar el vocabulari, la comprensió i la pronunciació, formar part de clubs de fans o clubs temàtics per intercanviar comentaris en anglès, etc.. tot un munt d'activitats per millorar les competències lingüístiques en la llengua anglesa. És clar, enfocat sempre a qui tinga ganes d'aprendre.

Aurora Sánchez i Joan Ferrús . Professors d'anglès

Ja són 7

Set és el número de promocions que ja han vist la llum al nostre institut. Set com els dies de la setmana i com la suma de sis més un.

Quan ja han passat set anys crec que arriba l'hora de repassar un poc la nostra història, història breu d'un institut que va obrir les seues portes fa ja huit cursos i que pensem que ha sigut molt important per a la vida de Sollana i del Romaní. Un institut és un centre formatiu i un component molt important en la vida d'un poble, cal valorar-lo i emmarcar-lo dins de la societat del segle XXI com una necessitat social de primera magnitud. Societat, cultura, formació, tot junt formant un cos de futur.

El nostre IES ha suposat apropar Sollana al món de l'Ensenyament de la Secundària, ha facilitat la comunicació entre les famílies i l'institut i la vertebració de la nostra joventut en un món cultural propi.

La nostra vida ha sigut curta però intensa. Una vida compartida entre els membres que formem la comunitat escolar, pares, alumnes, personal docent i no docent, quatre potes per suportar els reptes que reclama el segle XXI. Les quatre tenim un interès comú, avançar en la formació de persones, de ciutadans, d'essers dotats de personalitat, de capacitat d'anàlisi, de cultura, de coneixements i que tinguen una projecció de futur, tant en l'àmbit humanístic com en el professional.

Ja porte set anys ací i he vist desfilat set promocions d'alumnes que pense que són un orgull tant per a nosaltres, els docents, com per als seus pares i per a la ciutat de Sollana.

L'orgull ens els donen les set promocions que ja justifiquen la nostra existència com a centre. Hem obtingut molts èxits i alguns fracassos. Com a èxit caldria assenyalar la gran quantitat d'alumnes que s'han graduat aquests anys. Pense que som un dels centres que té un

percentatge més gran d'alumnes matriculats en 4t que obtenen el graduat de tota la Comunitat Valenciana. El cursos 2008-09 i 2009-10 va ser del 100% i la resta de cursos també han sigut molt exitosos.

També caldria assenyalar com a èxit la falta d'absentisme entre el nostre alumnat i totes aquestes petites coses del dia a dia que ens fan sentir com una gran família.

Aquest article vull dedicar-lo a la primera promoció que va eixir de les nostres aules, més encara quan aquest curs una exalumna nostra ja s'ha incorporat per primera vegada al claustre de l'IES Sollana per a realitzar les pràctiques de Psicologia. Es tracta de Noemí Borregero nascuda al Romaní i molt bona gent.

En el curs 2004-05, no teníem com ara dos quarts sinó sols un. Recorde que vaig passar moltes hores amb ells, a més de la Història de 4t els impartia l'Ètica (Filosofia) i a la meitat del grup una optativa que ja no existeix (està descatalogada) i que rebia l'ampul·lós nom de Viatge a Altres Cultures. Eren 8 hores setmanals. Va ser, per mi, una experiència nova ja que compartia el 25% del seu currículum.

He intentat informar-me dels alumnes d'aquesta promoció a través del nostre alumnat actual a qui vull agrair les dades facilitades i sobretot a Annabel Ferrer de 4t B que m'ha ajudat més que ningú, encara que (i diuen que Sollana és menudeta) d'alguns poc he pogut saber.

Algunes de les nostres exalumnes estan realitzant estudis universitaris, amb èxit, Paula Vila està fent 3r de fisioterapeuta, Núria Ridaura està en 4t de medicina (recordes, Núria, quan lluitàvem contra Sauron i escoltàvem l'himne de Riego), Paula Vila i Joana Casas estan fent magisteri. Susi Domingo estudia empresarials a la universitat de Castelló. Mònica Guillén està fent estudis de Pedagogia.

Altres optaren per un cicle formatiu; Vicky Benavent va fer el d'administratiu, Alfred Sánchez el d'electricista (encara que ara treballa en l'hostaleria). També Javi Màrquez va acabar el seu cicle i està treballant en el servei de manteniment d'una empresa, Lola Carbonell ha fet educació infantil.

No sé res de Yasmin Degaut, encara que estava estudiant, ni de Verónica Anacleto. Àlex Teruel (el nostre xiquet...) diuen que viu a Saragossa.

I també un recordatori per aquells professors i professores que estigueren aquell curs i ja no estan al centre com Pepi, Àngels, Lola, Leonard... Ara que s'acosta el dia de la graduació de la sèptima promoció us tindrem més presents que mai.

Joan Costa

Activitats Extraescolars

Palau de les Arts Reina Sofía

Gulliver IVAM

Teatre

Museu de la Beneficència

Gandia

Intercanvi amb Silla

Mascletà

SENDERISME

Dirigit a aquells que els agrada gaudir de la natura a un ritme més tranquil, el senderisme és també una activitat que en l'última dècada ha tingut un gran auge.

El gran problema de practicar senderisme en l'estiu és la calor i dos de les conseqüències que esta pot provocar en el nostre cos, la deshidratació i la insolació. Per evitar estos problemes hauríem de realitzar les nostres eixides de senderisme a unes hores on la calor no aprete, bé al començament del dia o al seu acabament, hidratar-nos cada poc i protegir-nos el cap contra una possible insolació.

Una opció atrevida però a la vegada molt interessant és realitzar una eixida nocturna utilitzant llums frontals o llanternes de mà. Per a fer este tipus d'eixides nocturnes has de tindre en compte el següent:

- ⇒ Planifica bé l'eixida fent una ruta que ja hages realitzat de forma diürna i busca rutes amb poca complicació tècnica (senders amples, pistes forestals, etc).
- ⇒ Intenta utilitzar les últimes hores de llum solar quan no fa tanta calor per a realitzar la part més complicada de la ruta i gaudir del paisatge.
- ⇒ Comprova les bateries dels dispositius d'il·luminació i dus-ne de reserva.
- ⇒ Porta mòbil i una xicoteta farmaciola d'emergència.

A l'igual que en l'apartat anterior, us vaig a proposar algunes possibles rutes per a realitzar eixides nocturnes:

- ⇒ **Pujada a l'Observatori (Ouet) des de la Vall de la Casella:** Es tracta d'una pujada a través de pista forestal i sender que ens portarà fins l'Observatori, també anomenat com Ouet per la forma que té. La distància des del camp de tir de la Casella és de 6,5 km i té l'al·licient per als més menuts de poder veure cèrvols. Esta ruta és pot ampliar un parell de quilòmetres pujant al cim de la Ratlla o visitant la cova de la Galera que està molt prop.
- ⇒ **Paratge de la Murta:** Es pot fer qualsevol ruta de les moltes que són realitzables (si és complicada millor amb llum solar) i baixar a sopar a peus del monestir de Santa Maria de la Murta.
- ⇒ **Navaixes, via verda, pantà del Regajo i "Salto de la Novia":** Ruta d'uns 12 km sense cap desnivell que transita per pistes i senders amples. Pots gaudir de punts de gran bellesa paisatgística sempre que es pugua aprofitar alguna hora de llum solar.

El material mínim perquè una eixida de senderisme no es converteixca en un "via crucis" és el constituït per un calcer còmode amb una bona sola que absorbisca les irregularitats del terreny, una motxilla que distribuïska bé el pes a la nostra esquena i un mapa on es pugua interpretar correctament la ruta. Els següents elements són opcionals, però ja es sap, quan més sucre, més dolç:

- ⇒ Roba amb una gran capacitat de transpiració. Recorda't, si estàs lluny de casa, d'agafar roba de recanvi.
- ⇒ Bastons de senderisme que ens donaran un extra d'estabilitat i seguretat.
- ⇒ Dispositiu de posicionament GPS o semblant.

Per a estes altures de l'any, que el fred ha sigut substituït per una tímida calor i els dies comencen a allargar, i sobretot per als mesos d'estiu, us proposaré una sèrie d'activitats relacionades amb el senderisme i el córrer per la muntanya (en anglès "trail running") on combinar la natura amb l'exercici físic.

Estes activitats van dirigides tant als professors com als alumnes (amb adults) i són complementàries de les activitats "de sempre" com anar a la piscina, a la platja, al xiringuito, etc.

Córrer per muntanya o Trail Running

Es tracta d'un esport relativament recent, on el nombre de practicants no para d'augmentar, ja que als avantatges del córrer tradicional per asfalt hem d'afegir el canvi d'entorn, ara es corre per pista forestal o sender on la superfície és irregular i ens trobem amb un desnivell que hem de salvar, tant positivament (pujades) com negativament (baixades).

Us propose dues zones per a practicar-lo:

⇒ **Paratge de la Murta:** És sense cap dubte el millor lloc on començar, ja que la xarxa de senders que ens trobem en este paratge ens permet tindre un gran ventall d'opcions a l'hora de configurar la ruta a realitzar (distància, desnivell, tipus de superfície). Tant es pot realitzar una ruta amb poc de desnivell i per pistes amples per començar, com es pot augmentar el nivell, tant físic com tècnic, pujant i baixant pels diferents senders que ens porten al Cavall Bernat, a la Creu del Cardenal o al Pas del Pobre.

A més, està sols a 25 minuts de Sollana i l'entorn és sensacional.

⇒ **Muntanya de Cullera:** A diferència del paratge anterior esta ruta té poques opcions de configuració ja que es tracta d'una ruta circular d'uns 13 km de distància que comença al mercat d'este poble, i passa pel Calvari, Santuari, Fortificació, Radar (la bola), Volcà i torna al punt d'inici per la platja. Sols es pot configurar el sentit de realització.

Combina la muntanya amb la platja i si passes l'estiu a Cullera no cal l'ús de cap mitjà de transport per a poder realitzar-la.

Consells per a la pràctica d'este esport:

⇒ Porta calcer i roba adequada per a esta activitat. El calcer ha de tindre una sola preparada per a córrer i ha de ser molt transpirable.

⇒ Practica la tècnica del **CACO** (CAminar/CÓrrer), al principi caminarem mes que correm però poc a poc la cosa canviarà.

⇒ Escalfa els músculs abans d'iniciar l'exercici i estira'ls quan acabes.

⇒ Evita anar sol i sempre agafa el mòbil (i a ser possible que estiga la bateria carregada).

⇒ En estiu:

⇒ Hidrata't (porta sempre alguna cosa per a beure).

⇒ Protegix-te el cap amb una gorra per evitar insolacions i els ulls amb ulleres de sol (van molt bé contra les rantelles) .

⇒ Evita les hores de més calor.

⇒ El més importat és que gaudisques tant de l'esport com de la natura preservant esta última.

VAL O NO ESTUDIAR ???...

Si qui s'alça aviat arriba abans, qui estiga ben preparat el botarà

Quan pensem d' estudiar, no hi ha dubte: és un treball, no sempre agradable, cansí i, moltes vegades molest per les hores i l'atenció que cal dedicar-li.

No és el mateix estudiar que aprendre. Per a mi, no hi ha dubte que aprendre és quedar-se amb allò que estem llegint, en allò que ens servirà per al nostre propi futur.

La política social i laboral del moment, no és la més indicada per a fer abellidora la necessitat d'estudiar per aprendre. El mercat laboral està obsolet, saturat, les possibilitats de trobar feina, o són nul·les o poc menys que impossibles.

Cada vegada les oposicions laborals estan més saturades d'aspirants i amb menor número de places. La joventut, els estudiants, no saben quina branca preparar i, quasi que de segur ho han de fer en aquella que ni els agrada, ni els atrau, ni estava dintre de les seues aspiracions i encara menys presenten una vocació per aquest aprenentatge i per determinada professió.

On ha quedat hui, eixe sentiment de dedicació a un treball VOCACIONAL ????...

De què serveix la vocació sinó hi ha llocs de treball, no hi ha places, no donen oportunitat d'accedir a ell, a eixe treball en què tant has somiat des de menut ????...

No és d'estranyar, que la gent de vegades desenvolupe treballs que no li criden l'atenció, ni li ompli el seu desig o el seu esperit, que no satisfaran la seua afició, i per tant el seu rendiment no estarà a l'altura de les seues possibilitat culturals, físiques, socials, educatives i, com no, laborals.

Quan tornaran les noves generacions d'estudiants a poder pensar en la seua VOCACIÓ ????...

Quan podran accedir a places d'allò que veritablement els agrada i els interessa???...

Les revoltes socials de determinats països - la dependència energètica que patim- la crisi econòmica per la que passa el nostre país- la manca de

creació de llocs de treball; la desaparició de grans empreses, les regulacions empresarials... Tot això i altres circumstàncies fan que la nostra joventut no tinga gens clar si val o no la pena estudiar i/ o què estudiar.....

No tots s'han de dedicar a la política, com està ocorrent amb la majoria de professionals del dret, del periodisme, de l'economia, fins i tot de la medicina i de l'enginyeria, encara que sembla l'única o la més gran de les possibilitats actuals, a la qual aspiren ja molts joves. No sempre val el fet d'entrar en la roda del poder, de manar, de la direcció, sinó no hi ha a qui manar o a qui he de dirigir. MAL FUTUR ESTEM PLANTEJANT ALS NOSTRES ASPIRANTS...

A vosaltres, els estudiants, el futur del poble; dir-vos que us plantegeu :

⇒ Et portes o et deixes portar ???...

⇒ Et dirigeixes, o et deixes dirigir???...

En la meua joventut, em deien, que qui vol, pot. Caldrà que vosaltres, els joves de hui en dia, VOLGAU per tal d'aconseguir allò que voleu, allò a què aspireu, no vos regalaran res, i cada dia la competència és més gran, per tant, jo tinc l'esperança i crec que qui estudie, es marque un objectiu i, busque una meta a la curta o a la llarga, aconseguirà entrar en el destí de la seua vocació, encara que tinga que rodejar i girar moltes rotondes en aquesta vida.

⇒ Qui no pensa, ni creu en el seu futur; ja ha perdut la batalla....

⇒ No vulgues que jo puga contemplar que perds la guerra...

Una forta abraçada d'esperança i d'incitació a buscar el vostre futur de la meua part. D'aquest professor de matemàtiques que tant us predica, us crida, us obliga i fa que treballeu d'allò més....

J. Ramón Ibor.

VISITA AL PALAU DUCAL DE GANDIA

Els alumnes de l' IES Sollana, de 1r ESO i 2n ESO participaren animadament a la visita guiada al Palau Ducal de Gandía. Aquest Palau és un complex edifici d'arquitectura civil, que es comença a configurar en el segle XIV i ha sigut construït, ampliat i restaurat al llarg de set segles.

Cal destacar la figura del quart Duc de Gandia, Francesc de Borja, que serà canonitzat en 1671, on la nostra guia ens explicà tota la seva biografia des del seu casament amb Na Leonor de Castro, fins la seva decisió monàstica de convertir-se en jesuïta.

Alicia Morant

Coca-Cola

Nuestro paso por la fábrica de Coca-Cola fue una experiencia muy bonita ya que fuimos seleccionadas y poder escribir una historia allí fue muy emocionante pero nos hubiera gustado más que hubiera sido más tarde porque un sábado no apetece levantarse tan pronto, por todo lo demás muy bien.

Había un montón de gente, que provenía de bastantes sitios.

Nos dieron un bolígrafo, dos neceseres y como no una Coca-Cola.

Nos hizo mucha ilusión poder ir a una universidad y poder sentarse en los mismos pupitres donde estudiaban más jóvenes.

Nos dejaron dos horas para escribir la historia, fue un poco pesado, pero al final salimos vivos de allí, al salir dimos la historia a un jurado que será el que decidirá quién gana.

Nosotras estamos muy emocionadas y deseando poder ganar, nos haría mucha ilusión y ganar algún premio tampoco estaría mal.

Alba Martínez y Noelia Montegudo -2on- A

EL MEU AVI PEPE

El meu avi Pepe era molt especial per a mi. Tinc molts bons records d'ell. El primer record que em ve al cap és el d'un amic de jocs, còmplice moltes vegades de trastades. El recorde amb molta malenconia. Avui fa cinc anys que ha mort. Una llarga malaltia va poder amb el seu cos però no així amb la seua ànima. Abans, el meu avi era un home molt arriscat, alt, atractiu, amb els cabells blancs com la neu, era com "un d'eixos artistes de cine d'abans", diu l'àvia quan parla d'ell, però el càncer li va jugar una mala passada. Físicament sobretot, la cara va ser el que més va castigar aquesta malaltia. També el van patir les seues cordes vocals, fins al punt de deixar-li sols un filet de veu quasi imperceptible. No importava, ell seguia amb nosaltres i si per fora no pareixia ell, per dins us assegure que estava intacte, tan intacte com el primer dia. Acostumada a llegir-li els llibres, els ulls, les mans, no ens feia falta la veu per comunicar-nos i per a mi era tan atractiu o més que abans.

A les vesprades em duïa amb ell al camp. Tenia un camp de tarongers en el terme d'Almussafes. No era molt gran. Estava rodejat per dos sèquies i per altres camps, és clar. Només arribar i com si d'un ritual es tractara, ajudava a baixar els bàrtuls que consistien en dos poals, algunes bosses de plàstic, cordell, un parell de barrets i unes poques ferramentes que mai no he sabut anomenar. Tot seguit ens disposàvem a agafar aigua de la sèquia, d'això s'ocupava ell, jo li deslligava els cordells i els deixava estratègicament en muntions preparats per qualsevol ús que ell necessitara. També tirava una maneta regant les tomateres, tallant els rabets de les cebes novelletes o collint les faves que ja tenien la grandària apropiada. Sí, al camp de tarongers hi havia un poc de tot i ell em deixava participar en totes les tasques. Mai no s'enfadava amb mi, mai feia res mal fet per a ell i us assegure que n'he fet de "Jaimito". Però Pepe tenia molta paciència amb mi.

També era un "gran mentider", em contava unes boles i el millor de tot és que jo me les tragava senceres. Un dia li preguntí:

—Pepe, per què hi ha tantes canyes al camp?

Ell tot seriós em respongué — Els indis.

—Els indis, quins indis? Li torní a preguntar tota encuriosida.

—Abans ací hi havia un poblat indi.

—Pepe, mmmm no sé si t'he entés bé. Has dit que hi havia un poblat indi?

—Clar.

—I les canyes són...?

—De les cabanyes.

—Ahhh. No deus estar contant-me un altra bola?

—No.

—Aleshores creus que si n'utilitze algunes unes per fer-me una cabanya els indis s'enfadaran?

—No dona no— em contestava deixant escapar un somriure. I així va ser com vaig construir-me una cabanya amb l'ajuda del meu avi, clar. Que bé m'ho passava. Aquella temporada anava sempre darrere el iaio perquè em contara més coses dels indis i en realitat ell es dedicava a assentir o a negar, encara que de vegades soltava alguna paraula, (mentida segura), que em feia calfar-me més el cap.

—Per què se n'anaren els indis d'aquí, Pepe?

—Ull— i bufava mentre movia el cap.

—A cas els tirares tu?

—Nooo.

—No deu ser ...?

—L'oratge.

—L'oratge? A cas fa molta calor?

—El cap de la tribu estava mal dels ossos.

—Ahhh, com Juani (Juani és la meua àvia). Ell assentia amb el cap com si jo haguera trobat amb la resposta.

—Tu creus que tornaran? — li tornava a preguntar a la qual cosa ell contestava que faria fum.

—`Fum`? Has dit `fum`? Senyals de fum?
—Pepe tornava a assentir.

I així tots els dies quan anàvem al camp jugava a indis i imaginava que era la néta d'un gran cap indi. Supose que Pocahontas (pel·lícula que havia vist unes cinquanta vegades), també tenia alguna cosa a veure amb la meua imaginació desbocada. Van ser unes vesprades inoblidables.

L'avi Pepe i Juani també tenien un apartament en les Palmeres. Tots els estius anàvem a passar uns dies. La mare em feia la maleta i cap a les Palmeres que m'enviava. També tinc molts bons records

d'aquells estius. Tots els matins l'avi em despertava a la matinada . Amb un gran got de llet a la taula i un bon tros de pa em feia les sopes .

— “Si no desdejunes sopes és com si no li fiques gasolina al cotxe” em deia. I jo me les papava totes no fóra cas que a mitjan matí en quedarà amb el depòsit buit. Després em vestia, el bikini, la samarreta i unes xancles ``voilà`` ja estava preparada per anar a investigar a la platja. Pepe, com era de costum, m'havia contat un altra de les seues “boles” i dic boles i no històries perquè u pot tindre molta imaginació però voler fer creure que el que et conta és veritat en el meu idioma és una bola.

—Avui hauríem de donar-nos aire—,em deia agafant els barrets.

—Tu creus que vorem els pirates? — M'havia contat que una nau fantasma d'un tal Orellut , un pirata molt temerari , tots els matins fondejava la nau prop de la platja de les Palmeres i amb alguns dels seus bucaners s'acostaven amb bots a terra ferma per anar al poble a comprar coques de cansalada. Tenia molla la cosa. No em direu que no és una trola meditada. A qui li s'ocorre ficar-li Orellut a un pirata? A l'avi, i perquè coques de cansalada i no de nous i panses que estan més bones? Jo ni què dir que flipava amb ell però li ficava tanta passió a allò que deia que feia com si m'ho cregués tot i sentia com ell s'omplia de satisfacció.

Bo, tots els matins anàvem a passejar per la vora de la platja .Recorde la brisa del mar ficant-me el pèls de punta i el soroll de les ones i l'arena mullada en els peus i l'avi Pepe caminant en silenci, vigilant cada un dels meus moviments. La platja ja no és el mateix sense ell.

—Pepe, no creus que els pirates s'hauran cansat de tanta coca i hauran preferit canviar els seus hàbits? —li vaig dir un dia. Ell no em va contestar però un dia, caminant caminant ens trobarem amb una corfa de plàtan. I “voilà”;

—Tu veus .

—El que? —vaig dir encuriosada. I ell m'assenyala la corfa de plàtan.

—La corfa. Què li passa a la corfa?

—L'Orellut ha estat ací—digué.

— Home que justet, i nosaltres no l' hem vist!

—Calla. Potser encara estiguen per ací.

—I per què creus que aquest plàtan és d'ell? A cas no pot ser d' algun porc que no sàpiga que existeixen els contenidors de fem? O que haja segut arrossegada per les ones des d'algun vaixell? O pot ser que... ?

—Prou! Ja veig que avui no estàs oberta a les històries de l'Orellut.

—Pepe, no és que no crega en aquest pirata ,però és que tot té un límit.-

—Mira allà ,em digué apuntant al fons del mar.

—Què?

— Sí allà. La nau Caragol.

I sé que no us ho creureu però allà al fons de la mar hi havia una nau pirata amb les seues veles i el seu disseny particular. Eixe dia vaig pensar que alçar-me tant matí em feia imaginar-me coses rares.

Us podria contar mil històries que vaig compartir amb el meu avi. Tinc molts bons records de la meua infància amb ell. El trobe molt a faltar .La platja no és la mateixa sense ell, sense l'Orellut, sense el buc fantasma. No he tornat a anar al camp, i mai ningú m'ha contat cap història tan surrealista com les que em contava ell.

Quan va caure més malet , que ja no podia alçar-se del llit, jo quan acabava els deures m'asseia al seu costat i li contava històries que jo m' inventava . Sé que no eren tan originals com les d'ell ,però Pepe en mirava amb ulls encuriosits i això em feia emocionar .També li contava “mentides piadoses” ,com que no es preocupara, que jo li estava cuidant el camp, o li feia a la Juani fer una truita de faves congelades fent-li creure que les havia collit del camp. Ell somreia . Jo li tocava la cara i li pegava besets, i ell es deixava voler.

El dia que va morir em vaig enfadar molt amb ell. No m'hi havia acomiadat, no li havia dit com el volia, com d'important havia sigut per a mi. Ara ja han passat cinc anys i encara que no sóc la que era, el seguisc enyorant, però sé que, estiga on estiga, de segur que està contant alguna de les seues històries a tot aquell que vulga fer volar la seua imaginació.

Andrea Simó (4rt A)

MARTA

Marta había nacido en Valencia. Era muy blanquita, rubia y con los ojos verdes, de altura mediana. Era una niña que le gustaba mucho leer, desde que era pequeña, siempre se había decantado por las letras.

Marta era un poco vergonzosa pero, una vez conocía a la gente era más abierta. A Marta desde pequeña le habían dicho que no se preocupara mucho por las amistades porque las amigas de verdad ya las encontraría cuando fuera más mayor y que las mejores amigas se podían contar con la palma de la mano y aún sobran dedos. Ella no hacía caso a esos comentarios y le encantaba estar con sus compañeras de clase a las que ella llamaba “amigas para toda la vida” y más tarde, cuando cumplió los diez años empezó a llamarlas “friends forever” porque parecía más moderno. Con los años Marta tenía muchas “friends forever”: las de la escuela, las del aerobic las hijas de las amigas de su madre, las del pueblo de vacaciones de verano y muchas más. Marta, a menudo, le decía a su madre:

– Mamá, ves como tengo muchísimas amigas y todas son para siempre y no me caben en una palma de la mano ni en dos.

– Marta, ahora aún eres pequeña pero con los años irás viendo como las cosas van cambiando— respondió su madre.

La madre de Marta, Andrea, era una mujer muy inteligente y nunca se equivocaba. Marta se parecía muchísimo a su madre, tanto en el físico como en la forma de comportarse y de pensar.

Andrea era una mujer separada, el padre de Marta las había abandonado cuando Marta tenía solamente dos añitos para irse con una mujer más joven que Andrea. El padre de Marta nunca se había hecho cargo de ella y desde el día que las abandonó nunca lo habían vuelto a ver. Cuando Marta pasó a al instituto se dio cuenta de que las cosas empezaban a cambiar. Sus amigas querían ser muy mayores, salir con chicos con más edad que ellas e incluso pensaban en tener un novio con el que querían pasar el resto de sus días. También había notado un gran cambio al pasar al instituto. Sus hormonas la habían hecho cambiar y ella durante el verano se había desarrollado bastante. Marta aún se sentía como una cría, ella también quería ser mayor pero creía que sus amigas iban demasiado rápido. Dejó de ver a sus compañeras los fines de semanas y empezó a salir con otras amigas pero, advirtió que estas también querían ser mayores demasiado rápido.

Marta no sabía qué hacer, siempre le encantaba pasárselo bien pero no le gustaba la idea de entablar amistad con chicos más mayores ya que no le caían muy bien.

Marta estaba contenta con sus amigas, le agradaba su compañía para estar con ellas en el colegio porque allí se relacionaban con gente de su edad, pero no le gustaba salir con ellas por ahí porque no quería ir con los amigos de sus amigas. Los fines de semana siempre le llamaban para preguntarle si salía y ella siempre se inventaba una excusa diferente a la anterior para quedarse en casa porque no las quería ofender hablando mal de sus amigos y diciéndoles que no le caían bien.

Al largo del primer ciclo de la ESO, Marta no salió mucho de casa, prefería quedarse viendo la tele. Aprovechaba para estudiar los días que no salía porque se aburría bastante y quería sacar buenas notas. Cuando Marta llegó a cuarto de ESO fue consciente de que las que ella creía “friends forever” sólo eran buenas amigas que conservarían la amistad al largo de los años aunque cada vez se verían menos, sabía que muy pronto se separarían. Ese curso se le hizo eterno y sólo pensaba en aprobarlo todo y poder pasar con buenas notas a bachillerato para conocer a gente nueva porque había notado que cada vez encontraba más diferencias entre ellas que poco a poco las iba separando más de ellas. Prácticamente todas las amigas o compañeras de clase tenían como idea principal salir de fiesta, tener una relación duradera con sus parejas y se fijaban muchísimo en su físico y en lo modernas que podían llegar a ser. La idea secundaria era estudiar y llegar a ser alguien en la vida, algo que Marta valoraba mucho.

Las otras amigas le caían muy bien pero también había diferencias que las separaban aunque eran menores. Marta comprendió la razón que tenía su madre al decirle que las mejores amigas se cuentan con la palma de la mano. En un principio Marta no tenía suficientes dedos para contar a sus amigas pero, en el último curso de la ESO se dio cuenta de que las amigas que tenía, aunque algunas le caían de maravilla, no las incluiría en la lista de mejores amigas. Al terminar el curso Marta y su clase se fueron de viaje de final de curso a Londres. El viaje fue estupendo, Marta se lo pasó genial con sus amigos y supo que conservaría la amistad que tenía con sus amigas, aunque no fueran las mejores de su vida, ya que el haber compartido tantas vivencias le había dejado una huella imborrable.

Laura Albors 4º-A

QUI ÉS?

Ix bastant a la televisió perquè és d'allò més famós: un esportista. Bona persona, baixet i molt, molt bo jugant al futbol.

Juan José Simón, 1r B

És bona mestra i bona persona, sempre riu. És baixeta i té els cabells rulls i blancs tot i que es veu que el seu color era el negre. Sol vestir amb xandall i de vegades porta vaquers. Li agrada la jardineria, viatjar pel món i visitar llocs famosos. Ens explica aspectes del medi ambient i es nota que li encanta la seua assignatura i sobretot ensenyar-nos-la.

Alexis Mateo, 1r B.

És un professor que sempre està rient, fa anglés i mai crida perquè és simpàtic i quan renega ho fa sempre als mateixos. Té els cabells a rullets i sol vestir amb vaquers i camisa.

Michel Sánchez, 1r A.

Tan gros com un barril i més groc que el sol, té només dos pèls, uns llavis enormes i uns ulls que semblen boles cristal·lines. Jo crec que sempre té fam perquè no deixa mai, mai de menjar i li encanta anar al bar de Mou a emborratxar-se.

Miguel Angel Monteagudo, 1r B.

Morena amb els cabells curts i arrissats, té els ulls de color mel i és baixeta i flaqueta. Simpàtica i amb molt de sentit de l'humor, quan llig un text o un conte ho fa amb molt d'entusiasme. Vesteix molt moderna, ara mateix va amb una samarreta negra, una faldilla verda i unes botes negres.

Aarón Lozano, 1r A.

Soluciones: Messi, Lola, Joan Ferrús, Bart Simpson, Lluïsa.

DIARI

Sollana, 7 de març de 2011

Benvolgut diari,

Avui ha sigut horrible, un d'aquells dies que pegaries puntades de peu a tots els qui et passaren per davant. Que si embolics, que si empipaments, que si rotllos, quin fàstic!

M'he connectat al *tuenti*, i res interessant, 5 fotos amb comentaris, 1 missatge, privat, 1 petició d'amistat... com sempre.

Demà ens n'anem d'excursió, i també com sempre no tinc parella, una de tantes raons per les quals ha sigut un mal dia. Després han de vindre uns amics a estudiar a ma casa, igual es queden tota la nit, tal vegada anem a fer una partideta al billar abans, això sí, que conviden ells.

Sollana, 7 de març de 2021

Benvolgut diari,

Avui tot el dia corregint exàmens, com em recorda quan jo era petita, són igual d'esgotadors a l'altra banda....

Per fi és divendres, els xiquets m'han fet molt de patir, res, que no entenien el mètode de reducció, dilluns hi continuaré insistint. Aquesta vesprada he anat al centre comercial, havia de comprar-me un vestit, la

meua millor amiga fa el seu comiat de soltera. Ja l'havia vist i tot, és un paraula d'honor negre i blau marí, de seda. Ens ho passarem d'allò més bé, sobretot sense xics. I ens quedem a dormir totes a ma casa! Demà a les 5 de la vesprada aniré a la perruqueria, vull estar perfecta.

Quines ganes tenia hui d'acabar, i a la nit m'he trobat un sopar molt romàntic...

Sollana, 7 de març de 2031

Benvolgut diari,

Avui he anat de copes amb les amigues per celebrar l'aniversari d'una d'elles, ens hem trobat unes antigues col·legues del càmping, hem estat raonant i raonant fins que hem decidit quedar-nos totes juntes a un hotel. El meu company m'ha telefonat per dir-me que la nostra gosseta havia tingut els cadells, me n'he hagut d'anar corrent cap a casa.

Allí estava el nostre veterinari fent-se'n càrrec, després les meues amigues han vingut i els hem preparat uns llits i han passat la nit amb nosaltres, quants records!

Dilluns a la rutina que segons m'han dit vindrà un xiquet nou, a veure...

Alba Martínez Gandia, 2n A.

EL PRIMER DIA

No m'ho podia creure, m'estava passant allò realment? Aquella nit no havia pogut dormir bé, estava intranquil·la, nerviosa perquè l'endemà començava el nou curs en l' institut del meu poble, Sollana. Quan de matí m'alcí, cansada, em vaig dirigir a l'espill, i aquella imatge...

Era tan horripilant, macabra, era, era... era un quadre! Com l'havia pogut confondre amb el meu espill? Sí que devia estar nerviosa perquè marejar-me en la meua habitació on havia estat tantes hores castigada el curs anterior, ja ho crec que en devia estar, de nerviosa.

Ara sí que em vaig dirigir a l'espill i crec que hauria preferit el meu quadre del goril·la a aquella imatge. Tenia la cara cansada, amb bosses en els

ulls, els cabells embullats, que si els tenia enredats, pitjor que les plantes enfiladisses de la tia Joana!

Mare de Déu quin desastre, estava feta una morta vivent, ara que morta de son sí que estava, sí, perquè prenent el desdejuni em vaig quedar torrada.

Ara, però, havia d'anar a l' institut així que em vaig fer la motxilla, em vaig posar en marxa i en reunir-me amb els meus amics, em vaig adonar que... estaven igual que jo.

Doncs quan ens vam seure a classe, quin pes em vaig traure de damunt, la tutora estava pitjor que tots nosaltres.

David González Pérez, 1r A

SOLUCIONS

PASSATEMPS MUSICALS

Sidoku 1

DO	FA	LA	RE	SI	SOL	MI
SI	DO	SOL	MI	LA	FA	RE
MI	SOL	RE	SI	DO	LA	FA
RE	SI	FA	LA	MI	DO	SOL
SOL	LA	MI	FA	RE	SI	DO
FA	MI	SI	DO	SOL	RE	LA
LA	RE	DO	SOL	FA	MI	SI

Himne de l'Alegria de la Simfonia n° 9
(L.Beethoven)

Sidoku 2

MI	SI	LA	FA	RE	DO	SOL
RE	DO	SOL	SI	FA	LA	MI
SOL	RE	DO	LA	MI	FA	SI
FA	SOL	MI	RE	DO	SI	LA
DO	LA	SI	MI	SOL	RE	FA
SI	MI	FA	DO	LA	SOL	RE
LA	FA	RE	SOL	SI	MI	DO

Star Wars. Marxa imperial (J. Williams)

Sidoku 3

FA	RE	SOL	SI	MI	DO	LA
LA	MI	FA	RE	DO	SOL	SI
SI	SOL	DO	LA	FA	MI	RE
DO	SI	MI	SOL	LA	RE	FA
MI	DO	RE	FA	SI	LA	SOL
RE	FA	LA	DO	SOL	SI	MI
SOL	LA	SI	MI	RE	FA	DO

Pere i el llop. Tema de Pere (S. Prokofiev)

Sidoku 4

DO	SI	LA	RE	MI	FA	SOL
FA	MI	SOL	DO	SI	RE	LA
LA	SOL	RE	FA	DO	MI	SI
RE	DO	MI	SI	SOL	LA	FA
SOL	FA	SI	LA	RE	DO	MI
SI	LA	DO	MI	FA	SOL	RE
MI	RE	FA	SOL	LA	SI	DO

Aniversari feliç (popular)

VIVÈNCIES DELS ALUMNES

PQPI

un pas endavant...

Jo en l'altre col·legi m'ho deixí en tercer d'ESO... quan em sonava el despertador no m'alçava mai, sempre entrava a les 9:00h i el mestre de l'hora anterior es posava a renegar-me i ja començava el dia de mal humor. En les classes següents com ja em sentia malament, m'entrava ràbia i no feia res, aleshores començaven a renegar-me tots una altra vegada i jo més enfadada perquè a mi no m'agrada que em parlen mal, em criden i m'ofenguen quan jo no els tractava així, aleshores em ficava a plorar per no contestar i així tots els dies durant la primera avaluació i tots els altres cursos.

En la segona avaluació jo continuava igual i per tant els mestres amb mi també. Al final ja em callava tant que no podia aguantar – me més i acabí contestant sempre que em deien alguna cosa. Seguia arribant a casa plorant dient – li a ma mare que em traguera del col·legi, ella no volia perquè deia que em quedaria tot el dia dormint i anant-me'n a fer l' "aguilot". Tant mal em sentia quan estava dins l'escola, que al final no anava mai fins i tot després de parlar ma mare amb la tutora, renegar –me i castigar-me jo seguia sense anar.

Un dia una mestra es ficà a cridar-me tant i a dir-me que si encara no me n'anava del col·legi, que si estava amargada i de tot, que m'entraren tantes ganes de respondre –li que em posí a plorar i a cridar-li i a dir-li de tot com si no estaguera bé. Me n'aní fora al corredor per calmar-me, totes les mestres paraven a renegar-me també i m'entrava més ràbia, em fiquí a pegar potades i punyades a la paret i de sobte aparegué la meua mestra de socials que era l'única que es preocupava per mi, em preguntà què m'havia passat i li ho contí, es quedà parlant amb mi fins que em tranquil·litzi i em donà ànims ànims per acabar el curs...

Quan aní a casa parlí amb ma mare de tot el que m'havia passat, ella em contestà que ja estava farta de mi i de tot el que tenia que veure amb mi i amb els estudis. La pobra dona ja no sabia què fer i em digué que per falles em trauria i signaria la baixa. Quan arribà el moment ella va complir el que m'havia dit em signà la baixa i al dia següent estava treballant en una perruqueria.

Enguany és tot molt diferent, quan em toca el despertador em costa un poc alçar-me perquè m'encanta dormir, però almenys m'alce i tinc ganes d'anar, aprendre coses, estar amb els meus companys i després anar-me'n a casa, fer els deures i així totes les hores de la vesprada ja les tinc per a mi, per estar amb els meus amics, el meu nuvi i fer tot el que em done la gana . Aquest any també vaig a classe, faig el deures, no discutisc amb ningú i estic mil vegades més a gust que l'any anterior.

Però com a la perruqueria no he estat mai tant bé, però com si no tinc el graduat no puc fer res, doncs també estic fent el PQPI pel meu propi interès.

Sandra Ferrero (PQPI 1)

El pasado y el presente

El año pasado, mejor dicho hace ya muchos años, todos los días, cuando me levantaba, era una rutina. Pensaba: “Ahora tengo que irme al colegio todo el santo día, aguantar a todo el mundo, tener que estar allí sentado sin poder hacer nada...” En cambio, ahora, cuando me levanto pienso: “Mira, me voy a vestir y me voy al tren, hoy es tal día y me tocan tales asignaturas, etc.”

Yo creo que el cambio que he hecho se ha notado aunque ahora es cuando me doy cuenta de que todos estos años he estado haciendo el tonto y que no servía para nada. En mi casa también han notado el cambio, ya que antes cuando llegaba a comer mi madre me preguntaba: “¿Qué has hecho hoy en el colegio? ¿Te ha pasado algo?” Yo siempre le contestaba: “Estoy harto del colegio, déjame y no me hables de eso.” En cambio ahora cuando me pregunta le digo: “Pues hoy me ha pasado tal cosa y he hecho esta otra.” En fin, estoy muy contento conmigo mismo ya que me he dado cuenta aprendiendo cosas por las que antes no me había interesado. Espero poder terminar estos dos cursos y seguir con un ciclo formativo de grado medio.

José Chanqués (PQPI 1)

Del año pasado a este no hay ninguna diferencia

Estoy con los mismos compañeros y en el mismo instituto, pero las ganas que tengo de venir aquí no se comparan con las del año pasado. Las ilusiones de este año me las notan mis padres y profesores, profesores que tengo desde hace años. Venir aquí y ver que puedo aprobar sin ningún problema me hace sentir muy bien. Nunca se me hubiera ocurrido el año pasado llegar a aprobar e irme con una sonrisa en la cara. Ni tampoco se me ocurriría tener ganas de que mis padres vean mis notas, aunque la primera evaluación haya suspendido dos, no se puede comparar con las del año pasado, es más de lo que podía haber esperado. Tampoco es que los fines de semana espere a que sea lunes para venir al instituto, pero cuando toca venir vengo despreocupada y animada, no me molesta. El año pasado venía uno o dos días a la semana, según lo que tocaba y creo recordar que si venía era por la hora del patio. Este año estoy rodeada de personas que tienen interés y que igual que los profesores me ayudan cuando no entiendo algo, creo que eso hace que este año me sienta más a gusto.

Abril Santos (PQPI1)

Mi experiencia en el PQPI

Mi experiencia en el PQPI me ha ayudado mucho para saber lo bueno que es esforzarse en esta vida, gracias al PQPI aprendes muchas cosas. Los profesores te ayudan mucho en lo que te haga falta, es como si estuvieras en 4º de la ESO pero siguiendo un nivel más bajo. Cuando terminas el segundo PQPI obtienes el graduado de la ESO más una preparación básica en el ámbito de la administración. En el primer curso de PQPI fuimos a hacer prácticas a empresas, yo por ejemplo fui a Micuna, y la experiencia fue muy buena porque aprendes muchas cosas, cómo funciona una oficina y muchas cosas más. La verdad es que no me arrepiento de estar en el PQPI y si me dijiesen de volver a ir al PQPI, no me lo pensaría más veces y diría que sí. Es una oportunidad que te dan y yo creo que es la mejor oportunidad de nuestra vida para poder obtener el graduado y poder hacer un ciclo formativo.

Arabia San Miguel Piqueras. (PQPI2)

Blai avançava cada vegada
on clavava el , puix la

 era perillosa. Uns **min.**
de marxa encara i,

al seu davant, albirà un

 de troncs de ,

suspès sobre l'abisme. Llavors

va .

- Arri,

mataràs!

, que et

Quan

Blai es fou prop, va poder
comprovar que ase i el llen-
yater eren en mig del

i no passaven d'altre. Deu del
! Li cauria el ase al
Uenyater aquell i se li mataria!

Enric Valor!
"Els tres pleits
de pasqua Granada!"

Inés García Rebull

Cal·ligrames

Maria Roig.
3A

Un homenatge a Miguel Hernández